

SICILIAANSCH UITZICHT

DOOR H. MARSMAN

De lucht was koel; in lange, zachte vlagen
rilde het oppervlak der grijze zee.
Hij, voor het huis, omhuiverd door platanen,
zag aan het blozen der amandelblaren
dat aan den horizon de dag verscheen.

Toen, in het licht tusschen de schermpijnboomen
en voor de ongeschonden morgenlucht,
zag hij het blinken van de zuilen doomen:
het eiland scheurde uit zijn neveldroomen
de gouden tempelharpen naar het licht.

Hij bleef dien morgen uitzien op de reede;
zijn blik doorzwierf den kreits der horizon,
het hoog azuur, en in de diepte schepen
die, roode zwaluwen, de zee doorsneden
en witte steden, overstort van zon.

Den middag lag hij onder lage struiken
wier loover schaduw langs zijn lichaam wierp,
als sliep hij in het bed van een rivier
en kwamen ritslend visschen hem besluipen
en 't waaiend luwe spel van streelend wier.

Tegen den avond zat hij bij een bron,
en drinkend van den wijn die hem doordrong,
proefde hij in de donkere vervoering
van gloed en dood, extase en ondergang
het dionysische geheim der zon.